

1. ספרי דברים, ראה קכז - שמור את חדש האביב, שמור את החדש סמוך לאביב מפני אביב שיהא בזמנו .. שמור את חדש האביב, בשלשה מקומות מזכיר פרשת מועדות בתורת כהנים מפני סדרן בחומש הפקודים מפני קרבן במשנה תורה מפני העבור ללמדך ששמע משה פרשת מועדות ואמרה לישראל וחזר ושנאה להם בשעת מעשה
2. ספורנו ויקרא כג, ט - וכלל שבת והפסח וחג המצות בדבור אחד כי שלשתם נצטוו קודם מתן תורה אבל בשאר המועדות ייחד לכל מועד דבור לעצמו
3. ספורנו שם ה - בין הערבים פסח לה'. הזכיר ענין הפסח אף על פי שאין יומו מקרא קדש כי היא סבת השתנות זמני המועדים כי אמנם היות הכונה שיהיה זמן זבת הפסח לדורות מכוון עם הזמן שהיה הזבח של אותה פסיחה שנעשית בחצי אותה הלילה בכיוון היא סבה שיהיה זה מסור לבית דין ועבוריהם וחשבונם. כמו שבאר באמרו שמור את חדש האביב ועשית פסח לה' אלהיך וכו' ובאה הקבלה על זה שיקבעו חדש הלבנה של פסח שיהיה באביב
4. רמב"ן שם ב - כי לא יפרש קרבנות המוספים בפרשה הזאת. אבל הזכיר המועדים כאן בתורת כהנים בעבור שהם ימי הקרבנות, וירמוז אליהם כמו שאמר "והקרבתם אשה לה'", ואמר בסוף הפרשה (פסוק לז) אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קדש להקריב אשה לה' עולה ומנחה וזבח ונסכים. אבל לא האריך לבאר המוספים, שלא רצה שינהגו להם במדבר, ואחרי שמנה באי הארץ בחומש הפקודים וצוה לאלה תחלק הארץ ביאר המוספים כולם בפרשת פינחס שיעשו אותם בארץ מיד ולדורות. ועל כן אמר ביום הכפורים (לעיל טז לד) ויעש כאשר צוה ה' את משה, שעשה כן במדבר. והזכיר בפרשה הזו כבש העומר וכבשי עצרת, כי בידוע שלא ינהגו אלא בארץ, שהן באים בגלל הלחם שאמר בו (פסוק י) כי תבאו אל הארץ וקצרתם את קצירה וגו', אבל הימים עצמם נוהגים מיד.
- והזכיר השבת במועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קדש, שגם הוא יום מועד נקרא אותו מקרא קדש. ואחר כן הבדיל שאר המועדות ממנו, ואמר אשר תקראו אותם במועד, כלומר באי זה יום מן השבוע שיגיעו בו, כי השבת קבוע הוא, ביומו יבא לא נצטרך לקרוא אותו במועד... והנכון בעיני כי פירוש מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדי, על הנוכחים למטה בפרשיות, בחדש הראשון וגו', ולכן חזר שם פעם אחרת אלה מועדי ה', בעבור שהפסיק בענין השבת. והנה אמר מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קדש אלה הם מועדי במלאכת עבודה, אבל השבת תשמרו לעשות אותה שבת שבתון מכל מלאכה שבעולם, כי יזהיר בשבת פעמים רבות. וירמוז עוד בכאן כי גם בבואו באחד מן המועדים לא תדחה לעשות בה אוכל נפש... וראיה לפירוש הזה, שלא הזכיר בשבת "והקרבתם אשה לה'" כאשר יזכיר בכל מועד ומועד, ... וראיה עוד כי לא אמר בפרשה השניה "יידבר ה' אל משה לאמר" כאשר אמר בכל מועד ומועד, כי הדבור הראשון הוא היה מצות המועדים, אלא שהזכיר להם השבת לשלול ממנו דין המועדים לא לבאר מצותיו ותורותיו, ולכן לא אמר בו "והקרבתם אשה לה'" כאשר אמר במועדים
5. רש"י שם כז - אך - כל אכין ורקין שבתורה מיעוטיין, מכפר הוא לשבים ואינו מכפר על שאינם שבים
6. רמב"ן שם - ועל דרך הפשט, "אך" טעמו "אכן" לאמת הענין, אכן נודע הדבר (שמות ב יד), אכן כאדם תמותון (תהלים פב ז). אכן בעשור לחודש יום הכפורים הוא הבטחה באמתת הענין, יאמר, באחד לחודש יום הדין אמנם בעשור לחודש יום כפורים על כן תענו את נפשותיכם וכל מלאכה לא תעשו
7. אבן עזרא שם - וטעם אך בעשור בעבור שיום מקרא קדש יום שמחה, וכן כתוב בס' עזרא: לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים
8. רמב"ם שבת ל, א - ארבעה דברים נאמרו בשבת שנים מן התורה ושנים מדברי סופרים והן מפורשין על ידי הנביאים, שבתורה זכור ושמור, ושנתפרשו על ידי הנביאים כבוד ועונג שנאמר +ישעיהו נ"ח+ וקראת לשבת עונג ולקדוש ה' מכובד
9. ראב"ן פסחים פרק י' - הלכך תיקנו בין קדושת שבת לקדושת יו"ט הבדלת ופירושו כי קדושת שבת חמורה שהקב"ה קידשה בעצמו, ויו"ט ישראל מקדשי כדכתיב 'אשר תקראו אותם במועד
10. ראי"ה אורות הקודש בעמ' שג - קדושת הזמן מתפשטת היא על כל אורך הזמן, ברוך ה' יום יום והולכים קוי אורי הקודש ונמשכים בצורה מסותרת עד שבאים לידי הבעה וגילוי בזמנים המקודשים, בקדושת השבת תחילה למקראי קודש, בתור קדושה מקורית שהיא משפעת קדושה על העולם ועל ישראל, ובקדושת הימים טובים, בתור מקבלי שפעת הקודש, על ידי ישראל דקדשינהו לזמנים
11. רמב"ם תמידין ומוספין ח - ביום חמישים מספירת העומר, הוא חג השבועות והוא עצרת, וביום הזה מקריבין כמו מוסף ר"ח שני פרים ואיל ושבעת כבשים, כולם עולות ושעיר חטאת, ואלו הן הקרבנות האמורות בחומש הפקודים והם מוסף היום, ועוד מביאין יתר על המוסף ביום הזה מנחה חדשה שתי הלחם, ומקריבין עם הלחם פר ושני אילים ושבעה כבשים הכל עולות, ושעיר חטאת ושני כבשים זבת שלמים, ואלו הן הקרבנות האמורות בחומש ויקרא.

מכללת הרצוג-גוש עציון

ימי עיון בתנ"ך